

منبع : جهان کارگر
عکس و بخشهای معلوماتی : لیبرنت
برگردان : اسعد

اعتصاب عمومی یکصد میلیون زحمتکش هند

در یک اعتصاب عمومی کارگران و طبقات تحت ستم در هند به روز های ۲۰ و ۲۱ فبروری مردم نیرومندی و قاطعیت شان را بخاطر دفاع از خواسته های شان متظاهر ساختند. حدود یک میلیون انسان زمینه های آنرا فراهم ساختند تا در اکثریت نقاط کشور زنده گی « عادی » کاملاً راکد و به مشکل دچار گردد. در رسانه های بورژوایی ما این اعتصاب وسیع که در گستره خویش به مراتب پر شکوه تر از سال پیش بود نادیده گرفته میشود.

اعتصاب عمومی و سراسری کشور هند جمعاً بوسیله ۱۱ سندیکای مرکزی و اتحادیه های مستقل کارگران و کارمندان فرا خوانده شد. بسیاری ازین سازمان ها در همکاری نزدیک با احزاب مترقی و چپ قرار دارند. مطالبه اساسی که درین اعتصاب عمومی سرخط آنرا تشکیل میداد با خواسته های کارگران در همه نقاط جهان مطابقت دارد:

- دفاع از حق پیوستن خودی به سازمانها (پایان بخشیدن به اقدامات جزایی علیه کارگرانی که روابط سازمانی دارند).
- راجستر سندیکاها در محدوده ۴۵ روز.
- ممنوع قرار دادن قرار داد های محدود زمانی.
- ارتقای دستمزد حداقل (به تقریباً ۱۴۰ یورو).

- خاتمه بخشیدن به انتقال محل های کار (انتقال به خارج).

- اعاشه همه فامیل ها با ۳۵ کیلوگرام برنج و پرداخت ۲ روپیه هندی در برابر هر کیلوگرام.

در یک اعلامیه مطبوعاتی مؤرخ ۲۰ فبروری سندیکا ها مدلل میسازند که « پیروی از فراخوان اعتصاب که در سر تا سر کشور بی بدیل بود- فراتر از انتظار ما- در واقعیت انعکاس دهنده خشم مردم است و آنهم در برابر صعود مستمر قیمت تیل دیزل، گاز، ذغال، انرژی برق و سایر کالا های ضروری نیازمندی های اولیه انسانهای عادی ».

با وجودی که در باره این اعتصاب عمومی از جانب رسانه های بورژوایی جهان سکوت اختیار شد ولی دارای تأثیرات قابل ملاحظه بود. اعتصاب در بخش بانکها و بیمه ها، تولید صنعتی و مؤسسات آموزشی در بسیاری از مناطق هند با وجود تدابیر تهدید آمیز حکومت های مرکزی و ایالتی واقعاً به پیروزی های زیادی دست یافت. کارگران صنایع خصوصی به شمول عده یی از عرصه های خاص اقتصادی در اعتصاب در کنار کارگران عرصه های اقتصادی دولتی شرکت کردند. بر پایه گزارش های ارائه شده علاوه بر آن تعداد زیادی از کارگران غیر سازمان یافته نیز در اعتصاب، تظاهرات و مارشهای اعتراضی شرکت کردند.

ایالت کیراله که در جنوبغرب هند موقعیت دارد کاملاً تحت شعاع اعتصاب قرار گرفت. سیستم بسهای شهری فلج و دکان ها و مغازه ها و همچنان مؤسسات آموزشی و فابریکه ها همه بسته بودند. این وضع را حتی تهدید حکومت فدرال مبنی بر احتراز از پرداخت دستمزد ۲ روزه اشتراک کننده های اعتصاب عمومی نتوانست سد گردد. بیشتر از ۲۰۰ هزار کارگر مؤسسات نساجی شهر صنعتی تیروپور در ایالت تامیل نادو اعتصاب کردند و کارگران معادن کمپنی دولتی استخراج ذغال سنگ بنام سنگارینی در ایالت اندیرا پرادیش از رفتن به کار ابا ورزیدند. همچنان در چاتیسگر و اودیشا کارگران معدن آهن که وابسته به کنسرن بزرگ استخراج و ذوب آهن (ان ام دی سی) است از جمله شرکت کننده گان اعتصاب عمومی بودند.

در شمال هند در ایالت های هاراینا، پنجاب و چاندیگر تأثیرات اعتصاب عمومی واضحاً احساس میشود. در شهر امبالا در ایالت هاراینا در نخستین روز اعتصاب (۲ فبروری) راننده بس و مسوول مالی یکی از سندیکا های شامل اعتصاب عمومی در یک حادثه ترافیکی زمانی به قتل رسید که مصروف سازماندهی کار اعتصاب بود. به همین دلیل در آنجا برخوردی میان پولیس و اعتراض کننده ها صورت پذیرفت. اضافه از ده تن فعالان سندیکایی زخم برداشتند و پنج تن آنان شدیداً مجروح شدند.

کارگران کارخانه های موتر سازی در کمربند صنعتی گورگوان- منیسار (ایالت هاراینا در نزدیکی دهلی نو) بشمول کارخانه های ماروتی زوزوکی، کمپنی هیروموتورس و کمپنی هندی

موتور سایکل زوزوکی در روز دوم اعتصاب عمومی از کار ابا ورزیدند. در ایالت غربی گجرات ۸/۰۰۰ عراده بس دولتی در دیپو ها ماندند و اعتصاب عمومی قسمت اعظم سکتور بانکی را فرا گرفت.

در پایتخت کشور دهلی نو اعتصاب تقریباً همه عرصه ها را فلج ساخته بود. در منطقه صنعتی نویدا در همجواری دهلی نو صدها کارخانه و وسائل نقلیه بشمول بیشتر از ۱۰ عراده موتور پولیس زمانی خساره مند شدند که کارگران به مسدود کردن جاده ها پرداختند و پولیس متوسل به برخورد قهرآمیز گردید. اداره های مربوطه بخاطر سرکوب کارگران اعتراض کننده مجبور به آن گردید تا نیروهای اضافی پولیس را خارج از محدوده شهری مطالبه نموده و توظیف کنند که در میان آنها پولیس مسلح منطقوی نیز شرکت داشت.

در اوترا پرادیش که پر نفوس ترین ایالت هند است بنابر گزارش های رسانه های محلی اعتصاب بنام « توتال » اعتراض در شهر های میروت، غازی آباد، نویدا، کانپور، وارناسی، لکنهو، سهرانپور، اووناو، مراد آباد و الله آباد کاملاً محسوس بود. مارکیت های بزرگ در لکنهو و همچنان در امین آباد و حضرت گنج کاملاً بسته بود و فعالیت های اداره های پست و بانک های دولتی قطع و اداره های متذکره مسدود گردیدند.

هزاران مسافر راه آهن و سائر عرصه های خدمات مسافبری نتوانستند به کار خود ادامه دهند چراکه اعتراض کننده گان قطار راه آهن، بسها، موترها و ریکشاهها را با مسدود ساختن سرکها ممانعت میکردند. طی صحبت تیلیفونی به تاریخ ۲۰ فبروری یکی از مأموران خدمات عامه منطقه شرق - مرکزی راه آهن هند امیتاب پراتهاکر به آژانس خبری رویتر چنین گزارش داد: « منطقه شرقی اظهار کننده گان بالای خطوط راه آهن نشسته و یا اینکه لوکوموتیف ها را اشغال نموده اند. ما در برابر آنان عاجز هستیم ». همچنان رویتر گزارش داد که نظر به اطلاعیه اتحادیه اتاق های تجارت و صنایع « خساره تخمینی اعتصاب دو روزه بالغ به ۲۸ الی ۳۸ میلیارد دالر امریکایی میگردد که بار سنگین آنرا بانکها، بیمه ها و امور ترانسپورت بدوش داشتند ».

کارگران و زحمتکشان هند تظاهرات و راه پیمایی های خلیها بزرگی را بخاطر آن برپا داشتند که از یک جانب در برابر سیاست حکومت و از جانب دیگر در برابر استثمار فزاینده سیستم سرمایه داری مقاومت شانرا ابراز داشته باشند. آنان به پشتیبانی و همبسته گی همه نیروهای مترقی جهان ضرورت دارند.